EBÛ CA’FER AHMED

Nişâbûr evliyâsından. Künyesi Ebû Ca’fer olup, adı Ahmed bin Handan bin Ali bin Sinân’dır. Ebû Osman Hayri’nin sohbetlerinde kemale ermiş, Ebû Hafs ile görüşmüştür. Vera’ ve zühd sahibi idi. Allah korkusu, bütün benliğini kaplamıştı. Ömrünün son yirmi yılını Mekke’de geçirdi. 311 (m. 923) yılında vefât etti.

Hikmetli sözler sahibi Ebû Ca’fer Ahmed buyurdu ki:

“Kişinin güzelliği, sözünün güzelliğidir. Kemali de, işlerinin doğru olmasındandır.”

“Bir kimsenin kalbine Hak teâlânın azameti yerleşirse, kulluk yoluyla Allahü teâlâya intisabı olan herkese saygı duyar.”

“Allahü teâlâya ibâdet edenlerin, ibâdetleri ile âsîler üzerine büyüklük göstermesi, günahlarından daha kötüdür ve kendisine zararlıdır.”

“Allahü teâlâya ibâdet edenler, tâatlerini çok gördükleri takdîrde; yaptıkları tâat kendileri için, asilerin isyanından daha kötü olur.”

“İnsan, başkalarının hatâlarını göreceği yerde, kendi hatasını görmeli. Nefsinin yaptığı hataları görmeli ve ona kızmalıdır.”

“Allahü teâlâya sadakat ile bağlananı, dünyâ musîbeteri ve diğer şeyler, onu Allahtan uzaklaştıramaz.”

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-ül-kübrâ cild-1, sh. 103

2) Nefehât-ül-üns sh. 217